

Wanda Stuit met Dion (blauwe jas) en Quinten zoeken spullen uit op de ruilbeurs in De Bres. FOTO HOGE NOORDEN/JAAP SCHAAF

Waterpistool voor pocketcamera

JANTIEN DE BOER

LEEUWARDEN Samen ben je rijk. Dat bleek zaterdag wel tijdens de Sinterklaas-ruilbeurs in het Leeuwarder stadstheater De Bres.

„Kijk”, zegt Dion (11) uit Leeuwarden stralend. „Een camera!” Een mooier cadeau voor zichzelf had hij niet kunnen bedenken. „Ik ga mezelf ermee filmen. En mijn vrienden.”

Samen met zijn oma en met vriend Quinten bracht Dion zaterdag een tas vol spullen naar de ‘samen zijn we rijk-dag’, die dit jaar de derde editie in Leeuwarden beleefde. Hij leverde een voetbal in, en een waterpistool.

Dion kreeg er punten voor, en mocht voor een vergelijkbare score hebbedingen uitzoeken. Maar toen lag daar ineens die prachtcamera, dat droomcadeau. Met een bezorgde blik stapte hij naar vrijwilligster Wanda Stuit, bang dat zijn voetbal en waterpistool onvoldoende tegenwicht vormden voor de camera.

Stuit: „Ik vroeg: Ben je er blij mee? En hij zei: Hééééé. Mooier kun je het niet krijgen, toch?”

Wanda Stuit werkte jarenlang als manager bij een groot concern. Na haar uitdiensttreding belandde ze via de vrijwilligerscentrale bij de cliëntenraad Werk en Bijstand in Tytsjerksteradiel. Ze schrok van de verborgen armoede. „Mensen die hun baan kwijtraken, kunnen heel snel in problemen komen. Want je moet wel je hypotheek betalen, alle lasten gaan door. Dat grijpt me wel aan, dan denk ik: tjongejongejonge.”

Er liggen puzzels te geef op de ruilbeurs, er hangt een kerstjurk met een gouden kriebeltje, er staat een foto van tulpen met dauwdruppels erop. „Ben je blij?”, vraagt organisator Wietske Cuperus aan een vrouw met een stapel spullen. „Ja? Nou, daar gaat het om.”

Even verderop sneupeer twee vriendinnen uit Franeker tussen de kleding. „Kijk die feestjurk”, zegt Cuperus wervend. „Pas hem eens.” Dertigster Liesbeth trekt de japon achter

een gordijn aan. Het ding zit als gegoten. „En lekker ook”, roept de draagster verrast. Ze gooit haar lange haren los. „Die neem ik!”

Quinten, het vriendje van Dion, heeft een deurbel gevonden. Het ding zit nog in de doos, met batterijen erbij. Hij wist van te voren niet dat hij een bel wilde hebben, maar toen hij het geval zag liggen was het verlangen er ineens. De elfjarige: „Ik hang hem aan mijn kamerdeur.”

Naast hem staat Dion te glimmen. Deze zaterdag voelt hij zich al de koning te rijk, „maar maandag gebeurt er weer iets leuks”. O, echt? „Ja, maandag krijg ik te horen of een meisje verkering met met me wil.” Hij heeft het haar afgelopen week gevraagd. Zo, boem, recht op de vrouw af. Ze moest er even over nadenken. „Ik hoop dat ze wil.”

En anders heeft hij zijn camera nog, en meteen een pittig onderwerp voor een minidocumentaire op YouTube. Toch? Dion, gepijnigd ineens: „Nou, dat zou wel heel erg zijn hoor.”